

K24 - bude to bolet (2011)

Radek Soptík Štěrbá

Další rok uplynul jako voda a je opět na čase zjistit, jestli ještě vůbec umíme jezdit na kole. Honza již 5 dní před maratonom začal usilovně hledat, kam svůj bicykl loni uložil a já jsem na tom jen o něco lépe. Tedy, né že bych na kole celý rok neseseděl, ale minulou sezónu jsem poprvé v historii uzavřel s nedokončenou ani jedinou tisícovkou na kontě. Ať přemýšlím nad různými výmluvami jak chci, myslím že skutečným důvodem bude, že málo jezdím. ;-)

Prvním dobrodružstvím je vůbec se na K24 přihlásit. Zájem o tento maraton je tak vysoký, že 1. května za pouhých pár hodin po zveřejnění přihlášky bylo rozebráno všech 100 základních startovních pozic. Nechybělo mnoho a nezbylo by ani na nás. U Honzy totiž nastala zákeřná porucha techniky pro Internetové připojení, ale naštěstí nás zachránil Bob, kterýžto telefonicky navigován Honzou provedl naši registraci. Vyfasovali jsme čísla 89 a 90 a oddechli si.

Na pátek 17. června jsem si nahlásil dovolenou. Něco málo jsem stihl zabalit den před tím ve čtvrtek večer, zbytek v poklidu dobaloval v pátek od rána. Měl jsem dobrý pocit, že jsem pár dní předtím večer stihl vzorně vypiglovat kolo. To je totiž jedna z velmi důležitých věcí, abych nedělal na K24 ostudu. Ehm, ano, taky bych mohl víc trénovat, respektive bych mohl aspoň nějak trénovat, ale holt to nevyšlo. Během pár jarních projíždek s přítelkyní a občasného ježdění na kole do práce jsem ujel jen 170 km. Ale dost skuhrání, je pátek, 10:45 a za čtvrt hodiny má dle domluvy přijet Honza. V klidu dobaluju - určitě tady nebude dřív než o půl dvanácté... crrr... Honza je tu! K24 ještě nezačala a už tu máme nový rekord - Honza přijel o čtvrt hodiny dříve, než bylo domluveno. :-)

Cesta proběhla bez potíží a pět minut před polednem jsme dorazili do Újezdu u Brna. V klídečku jsme vybalili věci a využili přebytek času válením se v Oratoři na molitanových podložkách, kecáním a vzpomínáním "na staré časy" kdy jsme jezdívávali na týdenní cykločundry na kolech. Po 13. hodině jsme se šli zaregistrovat a poté přišňůrkovali přidělená čísla na naše kola. Jak přijížděli další a další účastníci, přišel za mnou nějaký člověk (Pavel M., s.č. 29) aby mi řekl, že je tady kvůli mně. Aha, takže další nešťastník, který četl moje cyklostránky a přijel se taky sebetrýznit. ;-). Evidentně neví do čeho jde, protože se K24 účastní i jeho žena (předpokládám na jeho popud) - tomu říkám odvaha, vždyť ho určitě zabije... počkat... takže jeho žena je tu kvůli němu a on je tady kvůli mně. No pěkně. Pokud se jí vraždou manžela dostatečně neuleví, jsem na řadě já. :-). Pro jistotu ho upozorňuju, že ať už si na mých cyklostránkách přečetl o K24 cokoliv, můžu mu slíbit jediné: "Bude to bolet!" ;-). Tato má věta se mi později během závodu mnohokrát vybavila, čímž se pro mě osobně stala mottem letošního ročníku.

V Oratoři se později shledáváme s našim známým Ctiradem (s.č.7). Ten je velmi dobře připraven - najezdil si letos už 1600 km a je celý nažhavený. Honza nad tím jen zasmušile pokyvuje hlavou, že on naposled seděl na kole na loňské K24ce, chytá ho panika a nahazuje do diskuse tématu "Koho to napadlo jet zase na K24?!", respektive "Kdo za to může?!". Koukám, že už mu pomalu začíná docházet kde právě je a co ho za chvíli čeká. Tak sláva. :-). Během předstartovních příprav jsme si zašli i do blízké restaurace na oběd. Pro Honzu to

tedy prý byla pozdní snídaně, neboť ráno nic nejedl, blázen. Dal si smažený sýr, já špagety. Pro placení jsme oba plánovali zužitkovat stravenky, což se mi podařilo (GastroPass brali), ale od Honzy ChequeDejeuner nechtěli. Protože u sebe neměl dostatek hotovosti, usmál se na servírku a pronesl, ukazujíc prstem svým směrem: "V tom případě za mě zaplatí tady ten hodný pán." :-) Stejně budu Honzíkovi platit dopravu, tak si to pak vyúčtujeme. Když minula třetí hodina odpolední, naše přípravy na závod vrcholily. Leželi jsme v Oratoři a spali. Pro jistotu jsem si natočil budík na 15:30, abychom start nezmeškali - to by mě opravdu mrzelo. Start je to nejlepší, pak už to bude bolet. ;-)

Je na čase obléci dres, namazat se opalovacím krémem, ještě něco málo narychlo pojíst a jít se řadit na start. Následovala tradiční promluva organizátorů k účastníkům. Líbila se mi Jurisova zmínka o existenci zážitků hezkých a zážitků hlubokých a že nám přeje, ať si odneseme ty které jsou nám milejší. (Možná to řekl trochu jinak, ale takhle jsem si to zapamatoval - byl jsem již dávno v předstartovním transu. ;-)) Ano, zkušený účastník přesně ví, o čem je řeč. Nechci se opakovat, ale... Bude to bolet. :-)

Přesně v 16:00 bylo odstartováno a všichni cyklisté se dali do pohybu. Zvolil jsem základní rychlost lehce přes 30 km/h a čekal, až se dav roztáhne a oddělí se šílenci na špici. V některé z těch dalších normálnějších skupinek bych se rád vyskytoval já. Podařilo se. Přiřadil jsem se do naprosto ideální skupiny asi 6 lidí, kteří jedou krásně v háku za sebou a udržují rychlost cca 32 km/h. Na dlouhých rovinkách frčíme i přes 35 km/h, ale takhle uvnitř skupinky to jede skoro samo. Jsem nadšen a užívám si labužové pocity. Vybavují se mi vzpomínky na naše dávné cykločundry, kdy jsme s klukama podobně frčovali i s plnou polní na nosiči vstříc dobrodružství a lákavým dálkám. To je taková paráda, když to tak krásně jede.

Po dokončení prvního kola zastavuju pro dočerpání vody, kterou jsem poctivě pravidelně upíjel. Pitný režim si důsledně hlídám, neboť zkušeností s dehydratací jsem si už pár zažil a není o co stát. Jak jsem předpokládal, má ideální skupinka pokračovala průjezdem, takže i když jsem se tankováním zdržel jen minutu, jsou dávno fuč. Do druhého okruhu tedy vyjždím sám a musím začít makat. Později mě dojíždí Pavel M., chvíli jsme kecali, a pak mě dobrotivě vzal do háku a k mému údivu jsme zanedlouho dojeli mou ideální skupinku z prvního okruhu. Já sice vlál za ním vzadu, ale i tak mě ta zvýšená rychlost stála spoustu sil, takže jsem už jen zvolnil a přifařil se na konec skupinky, snad se udržím. Pavel M. ve skupině nezůstal, ale jen napřed. Inu, děkuji mu, a nemusíme se nějak moc loučit, však mě při jeho tempu určitě zase brzo dojede a předjede. :-) (Technická poznámka: Pavel M. mi prozradil, že má letos natrénováno 4000 km, to je úplně jiný level.) Ve stoupání ke konci okruhu za Telnicí mi skupinka začala ujíždět a já už je nechal, stejně mám v plánu zase tankovat vodu a možná i něco málo pojíst. Stažené závory tomu však chtěly a já skupinku záhy opět dojel, pak dokončil druhý okruh a v Oratoři rychle zblajznul rohlík, dolil vodu a vyrazil do dalšího okruhu.

Vyjel jsem sám a po pár kilometrech došla para - začaly mi stávkovat nohy. No, to teda brzo. Ale nesmím se vzdát, tak jsem si vyfabuloval placeboefektní myšlenku, že když dojde para, je potřeba dolévat víc vody. Tak jsem pil ještě víc a kupodivu to nějak zafungovalo a parní stroj zase jakž takž fachal. Před koncem okruhu jsem dojel opět ke staženým závorám - aspoň byla příležitost ukousnout kousek čokoládové Müsli tyčinky. V cíli si dávám chleba s dobrou pomazánkou, co připravili pořadatelé. Potkávám Honzu a bavíme se "jak to de". Chystá se na

další kolečko, ale bohužel spolu jet nemůžeme - máme zcela rozdílné závodní tempo. Je tu ale jiná nadějná alternativa, zrovinka se k výjezdu připravoval i Ctirad a dva další lidé, tak jsme utvořili skupinku, která hned od startu nasadila ďábelskou rychlost. Vepředu nás vedl Vašek P., já byl rád že se pěkně držím na chvostu, a v kopcích ani to ne, tak jsem musel pak vždycky zabrat a zase je dohnat. Během tohoto čtvrtého kola jsme zažili těžkou chvíli v Blučině. Pádili jsme 35 km/h a já za námi slyšel nákladák. Zrovna si říkám, že tady je úzká ulice se špatným výhledem, takže nás chudák nemůže předjet, ale on najednou začal. Pomalu se valil vlevo vedle nás, byl to dlouhý nákladák s vlečkou. A najednou v protisměru auto. Kdo by čekal, že řidič nákladáku prostě šlápne na brzdu a třeba i zastaví, byl by stejně naivní jako já. On jel klidně dál a začal se z boku natlačovat doprava na kluky na špici naší skupinky. Auto v protisměru muselo zajet úplně ke kraji a zastavit, jinak by ho smetl. Naprostý debil a hazardér. Ctirad pak říkal, že téměř cítil jak se mu plachta nákladáku otřela o loket. Brrr.

Ke konci čtvrtého okruhu, myslím že v kopci za Otmarovem, jsem nechal kluky jet samotné. Oni totiž v kopcích nezpomalovali, zatímco mě začala pobolívat kolena. Věděl jsem, že to souvisí s chladnem, které se s blížícím se večerem stále zvětšovalo, a to mojim noženkám nedělá dobře. Dojel jsem tedy sám a šel se obléct, najíst a nachystat na tmou. V depu jsem zahlédl Jurise a z dálky ho zdravil Cimrmanovským pozdravem: "Koho to nevidí mé bystré oči..." a on se smál, že přesně to samé chtěl zrovna říct taky. :-) Prohodili jsme pár vět, zažehrali na únavu a zanedbaný trénink. V Oratoři jsem potkal Honzu, který mě začal okamžitě lanařit do hospy, že dáme večerku, pivečko a samé podobné dobré věci. Já ale na jeho návrh vůbec nereagoval a chystal si světlo, blikačky, vyměňoval si čiré sklo do cyklobrylí a navlékal se do šustákové soupravy, což Honza komentoval slovy: "Ty už jsi opět ve stavu změněného vědomí?". A měl úplnou pravdu. Jde o cyklistům velmi známý speciální stav, při kterém jsou odstaveny některé mozkové funkce - zejména logické uvažování a vnímání bolesti, tedy takové, jenž by mohly (respektive měly) zabránit dalšímu ježdění. Honza se mě zkoušel ptát ještě na něco dalšího, ale já mu už jen řekl hlasem podobným telefonnímu záznamníku, že když jsem ve stavu změněného vědomí, má ode mě nárok na maximálně jednu smysluplnou odpověď za hodinu, a tu už si vyčerpал mou odpovědí "Ano." na tu otázku jestli jsem ve stavu změněného vědomí. :-)

Ve 21:16 vyjždím do pátého okruhu. Jedu sám a začíná se stmívat. Sem tam někoho předjedu, nebo někdo předjede mě. Je zajímavé pozorovat různé druhy světel a blikaček. Zejména lehocipedisté se v tomto vyžívají. Na jednom z těchto strojů jsem napočítal snad 8 blikaček a každá blikala jinak, Vánoční stromeček hadra. Ale u lehokol je to pochopitelné, neboť jsou nižší a méně nápadné, případně je může neznalec považovat za vlastní halucinaci, tak je dobré se co nejvíc zviditelnit (halucinace přece červeně neblíkají ;-)). Jinak se jezdilo fajn, jen některá auta nepříjemně oslňují dálkovými světly. V Opatovicích mě pobavilo mužské pěvecké trio, které čekalo až se přiblížím a spustilo hlasitý zpěv: "Tak do toho šlápni, ať poznáš kousek světa...". Za tyhle fajn okamžiky nebo za jakékoliv fandění jsem obyvatelům opravdu vděčný, příjemně to povzbudí do další jízdy. Takže díky.

Po pátém kole si dávám půl hodiny pauzu. Je mi divně po těle i od žaludku. Zkousím něco jíst, ale všechno chutná stejně - jen rajče překvapilo, že chutná přibližně jako rajče. ;-) Jdu si do patra do umývárky opláchnout obličej a útočí na mě zbabělé myšlenky na úžasnou teplou sprchu a spánek. Za to může zajisté Honza, kterého jsem viděl dole ležet ve spacáku

a spokojeně chrupkat. Naštěstí je ale před sprchou fronta a čekat se mi tady opravdu nechce, tak jdu raději vyrazit do šestého okruhu. Je už totální tma, kterou narušují jen sem tam světla aut či kol nebo již zmíněné červené blikáčky. Při průjezdech vesnicemi je úplné ticho - všichni rozumní tvorové spí. Zhruba v polovině okruhu jsem někoho dojel. Kvůli černočerné tmě vůbec netuším kdo to byl, ale třeba se sám pozná podle doplňujících údajů - blikáčka mu blikala: "blik, blik-blik, blik-blik-blik, blik-blik" a tak pořád dokola. Předjel jsem ho a vzal do háku, pár kilometrů ho táhnul, až jsme dojeli někoho dalšího, načež oni oba nasadili nadlidské tempo a v prvním stoupání mi zmizeli v dálce. Vlastně kdo ví, jestli to byli vůbec účastníci maratonu... a vzhledem k té nadlidské rychlosti, byli to vůbec lidé? ;-)

Do cíle jsem dorazil 22 minut po půlnoci. Pro dnešek stačí, jdu se osprchovat a vyspat. Budík si nařizuju na 6:30. Ještě si snažím poznamenat do zápisníku pár záchytných poznámek, díky kterým vám teď píšu tenhle text. Ve stavu změněného vědomí musí být totiž odstavena i paměť, jinak by si člověk vzpomněl na všechny zážitky kdy byl jízdou na kole totálně zmožený a na bicykl by už na maratonu dozajista nesedl. Zrovna přišel Ctirad, má o kolečko víc než já - teda tím myslím počet zvládnutých okruhů, ne že by byl blázen. Určitě není, protože jde též už spát. :-)

V noci se samovolně budím ve 4:30 a myšlenka, že bych třeba teď vstal a šel jezdit, mi připadá naprosto surrealistická. O hodinu později se budím podruhé a vidím Honzu, který je vzhůru a zvažuje, že půjde jezdit. Kdyby to následně nezavrhnul a neuložil se zpět ke spánku, považoval bych toto druhé probuzení jen za divný sen. ;-)

Třetí probuzení následuje v 6:20, a to už jdu vstávat. Snídám rohlíky s paštikou, pak ještě doplňuju energii kusem hořké čokolády. Ctirad už je také vzhůru a domlouváme se, že pojedeme spolu. Na startu nám jedna z holek zapisovatelek nabízí tabletu hroznového cukru, kterou si s díky bereme a vyrážíme na okruh. Jedeme spolu a hezky se střídáme na háku. Ve stoupání před dálničním mostem u Blučiny se dávám do řeči s jedním dalším závodníkem. Vtipkoval, že je hrozné, co se tu dnes na trase objevilo kopců, které tu ještě včera nebyly. Na to jsem já vyřkl hypotézu, že za to mohou cyklisti, kteří prudkou jízdou (hrabáním) zvrásnili včera ještě zcela rovinatý profil tratě. ;-)

Po dojetí do cíle si dáváme polévku. Letos chutná obzvlášť skvěle a dokonce je s kousky masa (jestli se nepletu, prvně v historii). Před Oratoří potkáváme legendární Žlutou letku, která se zrovna chystá na trať s dvojkolem a přívěsným vozíkem s malým Jiříčkem. Žertujeme, že by měl Zdeněk malému přidělat do vozíku pedály, aby mohl přišlápnout, když se dospěláci povlečou moc pomalu. Ctirad jim nabízí zpestření trasy výjezdem na rozhlednu u Blučiny... no prostě všichni hýříme samými skvělými nápady. ;-)

Společně se Ctiradem vyjíždíme do mého 8. okruhu. Hned po startu musíme čelit příšerné bolesti zadku, kterému se sezení na sedle už vůbec nelíbí. V duchu mě z legrace napadají nesmyslné teorie o bolesti, jenž je rovnoměrně rozdělena po celém těle. Pokud ovšem dosednete na sedlo a zadek tím stlačíte, dochází ke zhuštění bolesti v tom místě, projevující se intenzivně nepříjemným pocitem. Po nadzvednutí ze sedla ovšem bolest zůstane stále zhuštěná, neboť do uvolněné části hýždí okamžitě proudí nová bolest z nohou, a ta se po následném dalším dosednutí na sedlo opět komprimuje v zadnici. Ano, máte pravdu, jsou to neskutečné hovadiny, ale díky nim jsem aspoň chvíli na tu ukrutnou bolest zadku zapomněl. ;-)

Na trase nás dojel Pavel M. a kecali jsme o tom jak se jelo v noci, jak teď, a jak na tom kdo celkově jsme. Pavel použil termín "metabolicky dobře" a já si vzpomněl na známý výrok Vlasty Buriana "Zaprvně nevím co to je a za druhý mě to uráží.", kterým by se na to

hodilo odpovědět. :-) Pavel pak zmínil, že musí jet napřed, aby si splnil sobě vytýčenou metu - ujet víc než Soptík (tj. já). Ha ha, tak to může být klidný, protože už teď má dostatečný náskok a já se, když už jsme u těch citátů z filmů, rozhodně "nebudu pouštět do žádnéh větších akcií". :-) V Telnici nás pobavily dvě panímámy, které stály na chodníku s nákupními taškami a povídaly si. Na tom by nebylo nic zas až tak humorného, kdybychom si jich stojících na stejném místě nevšimli v předchozím kole.

Deváté kolečko zdoláváme jedna dvě a je tu větší pauza na klobásku. Já sice plánoval jíst až po desátém okruhu, ale abych netrhal partu, přidám se taky. Během jídla přišel někdo z dalších závodníků, přisedl si k nám ke stolu, ale nějak se furt vrtěl a stěžoval si, že tahle židle má nějaký nevhodný tvar a že ho strašně tlačí na zadku (koukám že toto téma je všeobecně oblíbené). Při diskusi nakonec docházíme ke společnému závěru, že v naší situaci žádný vhodný tvar židle neexistuje. ;-)

Kdo by to čekal, po devátém okruhu následuje desátý. Vydáváme se na něj ve tříčlenné skupince Ctirad, já a Zdeněk Z. na lehocipedu. Při jízdě se příjemně bavíme o cykloturistice a taky o technice jízdy na lehocipedu. Zdeňkovi to frčí parádně, většinou nás táhne vepředu na háku, kromě delších prudších kopců, do kterých to nemůže rozmakat a vyjet setrvačností. Ctirad říká, že by si dnes rád udělal osobní rekord, tedy 12 koleček (340 km) a ptá se mě, jaký mám na K24 rekord já. Když jsem řekl, že se mi nejvíc podařilo v roce 2004 zvládnout 13 okruhů (369 km), zaujala ho tato informace natolik, že začal uvažovat o navýšení své mety ještě o to jedno kolo. :-) Ono je to lidské uvažování stejně pěkně divoké. Například já bych chtěl letos zvládnout svou základní laťku 312 km a připadá mi že to pude. Pak najednou krize, nohy nešlapou, celé tělo bolí, silnice je hrbolatá, kopce úmorné, a hnedka mě napadá že jsem blázen a měl bych jen dojet aktuální okruh a zabalit to. A pak, jen o chvíli později, zafouká na rovince vítr do zad, kolo se rozjede a najednou je všechno super a hlava už hned generuje iracionální úvahy o dalším okruhu navíc nad původní plány. :-)

Přesně hodinu po poledni jsme dorazili do cíle a Ctirad byl jako na trní. Zbývají ještě tři hodiny, což je dost času na ujetí dvou okruhů. Tedy jak se to vezme, třeba já jsem utahaný jako kotě a potřebuju teď chvílku oddech. Po čtvrt hodinové pauze v Oratoři se najednou Ctirad prudce zvedá, že to jde zkusit stihnout. Popřál jsem mu úspěch, ale sám ještě pokračování v jízdě nejsem schopen. Polehávám na karimatce a snažím se dostat do žaludku nějaké jídlo a udržet ho tam. Koukám na vedle spícího Honzu a polohlasně si pro sebe mudruju: "Tak on se nám Ctirad zbláznil a šel ujet ještě dvě kola." Po této mé větě se z Honzových úst ze spaní ozvalo rezolutní: "Ne!". Musel jsem se smát. Předpokládám, že Honza navzdory spánku vnímal nějaká slova o ježdění na kole a v panické obavě, že by se měl vzbudit, vstát a jezdit, jeho autopilotní režim takto sám zareagoval. :-)

Krátce po půl druhé si jdu obkroužit poslední kolečko. Ještě jeden hroznový cukřík na startu, poděkovat, a tradá... auááá... Teda, věděl jsem že bolest zadku po dosednutí na sedlo bude nesnesitelná, ale skutečnost byla ještě daleko horší. Tak si říkám, že by mohlo FBI používat tento způsob jako výslechovou metodu. Pod hrozbou dalšího usedání na sedlo by i ten nejdrsnější zločinec zajisté prásknul všechno. ;-) Zpočátku jedu zvolna a postupně přitvrzuju, ale tak, abych si způsoboval jen menší než malé množství násilí (prostě čistě pro osobní potřebu). Na dlouhých rovinkách to pak rozbaluju co to dá a dojde i na nějaké to zablbnutí si. Za Rajhradicemi jsem totiž začal dohánět žlutou "ponorku" (kapotovaná tříkolka, s.č.20) a

furt čekal, kdy si mě všimne ve zpětném zrcátku, šlápne na to a zmizí mi na obzoru. Ale ona furt nic, tak jsem na to šlápнул já a pomalu ji předjel. Jen o pár minut později, v mírném stoupání před Otmarovem, mě zase předsvištěla a tamní silniční radar jí ukázal 44 km/h. No pěkně, tu už neuvídím, pomyslel jsem si. A přece. O dost později, v úplně posledním stoupání na nejvyšší bod okruhu, jsem ji opět dojel, předjel, a pak to drtil ze všech sil až do cíle. Takže takové docela malé osobní vítězstvíčko v nikdy nevyhlášeném soukromém závodě. ;-)

V cíli mě hlavní organizátor Pavel B. fotí a povzbuzuje, že mám hned pokračovat dál, současně mi jedna z holek zapisovatelek nabízí hroznový cukr. S díky obojí odmítám a hlásím celkových 11 okruhů a šmytec. Odevzdávám číslo z kola a jdu si oddychnout do Oratoře. Za chvíli se tam objevuje i Ctirad, dojel prý s velkými obtížemi jen to dvanácté kolečko a do třináctého už nevyjel. Ale co, i tak má nový osobní rekord - něco si musí nechat na příště. ;-)

Honza má ujetu celkově 6 okruhů, tedy 170 km. Následuje balení věcí a nastrkání všeho včetně našich drahocenných bicyklů do auta. Pak posedáváme u Oratoře a kecáme se Zdeňkem Z. a dalšíma lidma o cykloturistice, výletech a dáváme k dobru různé památné okamžiky ze svých cest. Zdeněk mě překvapuje, že zná některé události z našich akcí málem líp než já - má to evidentně dobře nastudované z mých cyklostránek. ;-)

Taky bych si rád přečetl o jejich dobrodružných cestách na dvojkole s dětským vozíkem vzadu, ale Zdeněk tvrdí, že to neumí napsat. Inu, já bych doporučil se o to pokusit. Třeba pro začátek jen soupisy tras a jednotlivých dnů s krátkým popisem nejvýznamnější (nejzajímavější) denní události, doplněné pár fotkami. Samozřejmě že to je pracné, s tím je nutno počítat. Já mnohdy strávil následným sepisováním víc času než trvala akce samotná, ale odměnou je mi pak jednak každý kladný ohlas od čtenářů a hlavně si můžu sám i po dlouhých letech krásně připomenout některé úžasné zážitky, na které bych jinak už dávno navždy zapomněl. Když si čtu ty zápisky, jsem v duchu znova tam a cítím přesně to co tehdy. Jo a ještě jedno doporučení - dělejte si v průběhu akce aspoň stručné poznámky, nejlépe každý den vždy večer. Takový tahák vám velmi pomůže při následném sepisování. Jak nám na střední škole říkával náš matikář: "Když su blbě a nepamatuju si, pořídím si notes! Já mám dva." :-)

Ale zpátky na letošní K24, kde právě probíhá vyhlásování výsledků a všichni závodníci obdrží upomínku na účast s uvedenou zdolanou kilometrů. Postupně tedy předstoupí každý z celkových 140 mužů a 25 žen a je odměněn gratulací, diplomem a potleskem obecenstva. Výjimečnou událostí je překonání rekordu K24. Novým velmistrem mítinku je p. Stanislav Prokeš se 766.8 km, neuvěřitelné! Letošní předávání bylo zpestřené roztomilým šotkem, který na diplomech všech mužů vytisknul špatný rok (2010). Pořadatelé to ale bleskově napravili a během chvíle přinesli nové opravené diplomy, které byly v rychlosti rozdány. Z davu přitom někdo vykřikl stížnost: "Trvám na opakování slavnostního ceremoniálu!", což všechny rozesmálo. :-)

A to je všechno. Nezbyvá než velmi poděkovat všem organizátorům a jejich pomocníkům, ať už ve startovním stanu nebo v kuchyňce nebo kdekoli jinde na trase či v zázemí za celou bezchybnou organizaci maratonu a také za to, že se jim dokonce podařilo i zajistit naprosto ideální nedeštivé počasí na celých 24 hodin. Dále děkuju všem dalším účastníkům za opět velmi přátelskou atmosféru. Mějte se hezky!

Statistika (dle mého vlastního cyklocomputeru):

pátek 16:00 - 00:22: 171.04 km, čas jízdy 6:39:34, průměrka 25.6 km/h

sobota 06:45 - 14:46: 142.51 km, čas jízdy 5:50:53, průměrka 24.4 km/h

celkem: **313.55 km**, čas jízdy **12:30:27**, průměrka **25.0 km/h**, maximálka **46.1 km/h**

převzato z: http://raster.infos.cz/kolo/k24/k24_2011.htm